

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **G. G.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2019, č. j. KRPU-19830-21/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2019, č. j. 41 A 4/2019 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná shora označeným rozhodnutím zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 129 odst. 3 téhož zákona za účelem jeho předání do Řecké republiky (dále jen „Řecka“) podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění stanovila žalovaná ve smyslu § 129 odst. 6

zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 27. 1. 2019 v 11:40 hodin.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[3] Dospěl totiž k závěru, že žalovaná oprávněně vyhodnotila předání žalobce do Řecka jako potenciálně možné, správně usoudila, že není namístě uložit jakákoliv mírnější opatření než zajištění, neboť žalobce je nedůvěryhodná osoba naprosto nerespektující právní předpisy členských států Evropské unie, a tudíž že žalovaná nepochybila, dovodila-li splnění podmínek pro zajištění žalobce.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní rozsudek krajského soudu napadá kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí, zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel se v kasační stížnosti především neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že vyhodnocení realizovatelnosti jeho předání do Řecka provedené žalovanou v napadeném rozhodnutí vyhovuje požadavkům zákonnosti rozhodnutí o zajištění. Má za to, že žalovaná zvažovala možnost jeho předání, jako by se jednalo o předání žadatele o mezinárodní ochranu do „standardního“ členského státu schengenského systému a vůbec nevyhodnotila specifika řeckého azylového systému a situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku.

[6] Stěžovatel zdůrazňuje, že ještě ve zcela nedávné době bylo předání žadatele o mezinárodní ochranu do Řecka zcela nemyslitelné, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016 – 24, v němž kasační soud uvedl, že členské státy Evropské unie od roku 2011 pozastavily přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka podle nařízení Dublin III, neboť Evropský soud pro lidská práva a Soudní dvůr Evropské unie dospěly k závěru, že řecký azylový systém vykazuje systémové nedostatky, které mohou představovat porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu. Jelikož nepřijatelnost předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka vyslovil už také Evropský soud pro lidská práva ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, nelze podle stěžovatele omluvit tvrzení žalované, že jí není znám žádný aktuální rozsudek, v němž by byl uveden závěr, že řecký azylový systém vykazuje nedostatky.

[7] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvádí, že podle aktuálního Doporučení Komise (EU) 2016/2256 ze dne 8. prosince 2016, určeného členským státům o obnovení přemísťování do Řecka podle nařízení Dublin III (dále jen „doporučení“, nebo „doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016“), je možné uvažovat o postupném obnovení vracení „nových“ žadatelů o mezinárodní ochranu v případě, že si členské státy vyžádají individuální a konkrétní záruky zacházení s žadateli při jejich navrácení a současně se nejedná o zranitelné osoby. Podle stěžovatele byla žalovaná povinna vyhodnotit obsah tohoto

pokračování

doporučení a na jeho základě zvážit přijatelnost jeho předání do Řecka, a to zejména s ohledem na specifika řeckého azylového systému a eventuální zranitelnost stěžovatele.

[8] Stěžovatel nakonec nesouhlasí ani s tím, že je bagatelizována skutečnost, že mu v Řecku hrozí trestní stíhání; řecký azylový systém velmi pravděpodobně znevýhodňuje trestně stíhané žadatele o mezinárodní ochranu, respektive k nim přistupuje jiným způsobem. Také podle stěžovatele nelze opominout to, že je turecké národnosti, a to zejména s ohledem na známou turecko-řeckou animozitu.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že si před vydáním napadeného rozhodnutí opatřila podkladové materiály k posouzení azylového řízení v Řecku, a to konkrétně materiál Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Řecko, Informace OAMP, ze dne 9. 3. 2018, a doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016, přičemž z nich nedovodila, že by nebylo možné stěžovatele do Řecka předat z důvodu systémových nedostatků tamějšího azylového systému. Žalovaná má také za to, že stěžovatel splňuje podmínky uvedené v tomto doporučení, tedy, že vstoupil do Řecka nelegálně po 15. 3. 2017 a není zranitelnou osobou. Ke stěžovatelem zmíněným rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016 – 24, a Evropského soudu pro lidská práva ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, žalovaná uvedla, že jsou jí známe, přičemž žalovaná zdůraznila, že byly vydány přede dnem vydání doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016.

[10] Žalovaná dále poukázala na to, že sám stěžovatel neuvedl v rámci správního řízení žádné informace, z nichž by bylo možné dovodit, že jeho předání do Řecka není v rámci dublinského řízení možné. K poukazu stěžovatele na jeho tureckou národnost žalovaná uvedla, že stěžovatel neuvedl ničeho k tomu, že by byl z tohoto důvodu v Řecku jakkoliv perzekvován, ani ze shromážděných podkladů nelze takový závěr vyvodit. Ani případné trestní stíhání stěžovatele za padělání dokladů v Řecku nezakládá podle žalované nemožnost předání stěžovatele do Řecka v rámci dublinského řízení. Stěžovatelovu argumentaci turecko-řeckou animozitou pak žalovaná označila za zveličující a nemající žádný konkrétní vztah k individuální situaci stěžovatele.

[11] Žalovaná dále zdůraznila, že nemůže nikterak stanovovat podmínky pro přijetí stěžovatele zpět do Řecka ani nemůže takové podmínky požadovat, neboť to je zcela v gesci Dublinského střediska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, které vede samotné dublinské řízení. Úlohou žalované je zabezpečit za zákonem stanovených podmínek přítomnost stěžovatele na území České republiky po dobu dublinského řízení, přičemž jedním ze způsobů je právě zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[12] Žalovaná nakonec uvedla, že žádost české strany o zpětvzetí stěžovatele do Řecka byla řeckou stranou zamítnuta z důvodu nedostatečné ubytovací kapacity, tj. nemožnosti v tomto individuálním případě dostat požadavkům stanoveným v doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016. Z tohoto důvodu byl stěžovatel dne 14. 2. 2019 propuštěn ze zajištění.

[13] Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžejní stěžovatelovou kasační námitkou je, že žalovaná nesprávně, resp. nedostatečně, posoudila možnost realizace jeho předání do Řecka, jakožto státu příslušného k posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel má za to, že řecký azylový systém vykazuje systémové nedostatky, které činí jeho předání (terminologií zákona o pobytu cizinců), resp. přemístění (terminologií nařízení Dublin III) do Řecka, nepřípustným. Z tohoto důvodu je tudíž nepřípustné i samotné zajištění stěžovatele za tímto účelem. Podle stěžovatele pochybil následně i krajský soud, který závěrem žalované přisvědčil.

[17] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie“ (tím je v současné době nařízení Dublin III – poznámka soudu). Podle odst. 3 téhož ustanovení „[n]elze-li předání cizince [...] uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, [...] policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání [...] vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení [...]“.

[18] Kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, stanoví čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“. I přesto, že české znění právě citovaného ustanovení používá výraz „systematické nedostatky“, podrží se kasační soud v tomto rozsudku přesnější formulace „systémové nedostatky“.

[19] Nejvyšší správní soud k účelu citovaného ustanovení např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2019, 6 Azs 59/2019 – 38, vyslovil, že „[...] reaguje na to, že ačkoli je Společný evropský azylový systém vybudován na vzájemné důvěře mezi členskými státy, že jednotlivé členské státy dodržují unijní právo, nelze vyloučit, že v určitém členském státě tento systém v praxi narazí na závažné funkční problémy, a tedy zde bude dáno riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné

pokračování

s jejich základními právy. Společný evropský azylový systém tak je koncipován na vyvratitelné právní domněnce, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Zároveň platí, že v rámci dublinského systému nelze žadatele o mezinárodní ochranu přemísťovat do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné (systémové) nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému, že by v takovém případě vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, resp. s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [...]. Kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III tak zajišťují ochranu práv žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou považováni za obzvlášť znevýhodněnou a zranitelnou skupinu vyžadující zvláštní ochranu (srovnej rozsudky ESLP ve věcech M. S. S. proti Belgii a Řecku a Tarakhel proti Švýcarsku), na druhou stranu je však třeba dbát zachování podstaty a cílů dublinského systému, který má vést ke stanovení jasné a proveditelné metody umožňující rychlé určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a k racionalizaci posuzování žádostí o mezinárodní ochranu v rámci Evropské unie vyznačující se absencí vnitřních hranic. S těmito cíli by proto bylo neslučitelné, vedlo-li by sebemenší porušení právních předpisů Společného evropského azylového systému ke zmaření přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do primárně příslušného členského státu.“

[20] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k uvedené problematice v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, dále uvedl, že „[r]ozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl.“ S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států je tedy správní orgán povinen otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění i bez námítky vypořádat pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že jsou o existenci nedostatků ve státě, kam má být cizinec následně předán, důvodné pochybnosti, které mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstat z mnoha okolností, jejichž existence nemusí být nutně vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti.

[21] Popsaným způsobem v projednávané věci postupovala také žalovaná, která se i bez výslovné námítky stěžovatele v řízení o zajištění problematikou systémových nedostatků řeckého azylového systému v napadeném rozhodnutí zabývala; nezjistila přitom nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tudíž shledala předání stěžovatele do Řecka jako potenciálně možné.

[22] Spornou otázkou však je, zda byla úvaha žalované ohledně (ne)existence systémových nedostatků řeckého azylového systému dostatečná. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedla, že „[s]právní orgán nemá z úřední činnosti k dispozici žádné informace, není mu znám žádný rozsudek krajského ani Nejvyššího správního soudu, či rozsudek z jiného členského státu Evropské unie či jakékoli konstatační Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Řecku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v tomto daném státě, které s sebou nese riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Účastník řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v tomto daném státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Účastník řízení pouze uvedl, že mu v Řecku hrozí trestní stíhání za padělání dokladů, které dostal od převaděčů v Turecku a byly u něho nalezeny. Řecko je členem Evropské unie, kde jsou dodržovány národní právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Zároveň je v Řecku umožněna činnost právnických osob, které dohlíží na dodržování těchto předpisů. Řecko je považováno za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Ze skutečnosti, že v Řecku ročně žádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, je dle správního orgánu zřejmé, že neexistují obavy uprchlíků z azylového systému v Řecku. Z vlastní činnosti je správnímu orgánu rovněž známo, že Česká republika prostřednictvím Oddělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra České republiky podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vede tzv. Dublinská řízení, na základě kterých jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany neoprávněně pobývající na území České republiky předáváni na území příslušného státu k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v daném případě na území Řecka. I přes skutečnost, že do současné doby nebylo v rámci tzv. Dublinských řízení provedeno do Řecka mnoho transferů, je přemístění cizince reálné. Dle Doporučení Komise ze dne 8. 12. 2016, určeného členským státům, o obnovení přemísťování do Řecka podle nařízení (EU) č. 604/2013, je v kapitole II. doporučeno přemísťovat žadatele o azyl v Řecku v závislosti na kapacitách pro přijímání žadatelů o azyl v Řecku a to těch, kteří nelegálně vstoupili na území Řecka na vnějších hranicích po datu 15. 3. 2017.“

[23] S ohledem na shora uvedená obecná východiska dospěl Nejvyšší správní soud v nyní projednávaném případě k závěru, že předběžné zhodnocení možnosti a realizovatelnosti předání stěžovatele do Řecka provedené žalovanou v napadeném rozhodnutí, je pro účely rozhodnutí o zajištění postačující. To správně dovodil i krajský soud.

[24] Kasační soud v této souvislosti zdůrazňuje, že po žalované nelze spravedlivě požadovat, aby otázku existence systémových nedostatků v rozhodnutí o zajištění vyřešila zevrubně a detailně, neboť žalovaná je povinna o případném zajištění cizince rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. Ostatně, pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu zákonodárce svěřil Ministerstvu vnitra, nikoli žalované, která má v řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III toliko pomocnou úlohu - jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených

pokračování

podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu podle § 129 zákona o pobytu cizinců.

[25] Jak přílehu v napadeném rozsudku zdůraznil i krajský soud, žalovaná napadeným rozhodnutím nerozhodovala o předání stěžovatele do Řecka, ale toliko o jeho zajištění za účelem předání, tedy pouze předběžně zkoumala, zda je takové předání vůbec možné, to znamená, že není *a priori* vyloučeno. Stěžovatel nadto sám v řízení o zajištění nenamítal existenci systémových nedostatků řeckého azylového systému ani neuváděl žádná tvrzení, z nichž by bylo možné dovodit jakékoliv pochybnosti o existenci takových nedostatků; ke své individuální situaci kromě obavy z trestního stíhání za padělání dokladů, neuvedl žádné konkrétní obavy ani negativní okolnosti, kterým by byl v Řecku vystaven. Za tohoto stavu proto nelze žalované vytýkat, že neprováděla rozsáhlejší posouzení týkající se osoby stěžovatele s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být předán, a otázkou existence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se při neexistenci indicií o nich zabývala v obecné rovině. Nadto, jak již bylo uvedeno výše, tato povinnost leží primárně na Ministerstvu vnitra (Dublinském středisku), které závazně rozhoduje o samotném předání a které má v tomto řízení prostor k zevrubnému a detailnímu posouzení individuální situace konkrétního cizince.

[26] I přes to, že je výše citovaná úvaha žalované ohledně neexistence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III v Řecku obecnější povahy, je podle Nejvyššího správního soudu závěr žalované o vyhodnocení předání stěžovatele do Řecka jako potenciálně možného správný, a rozhodnutí o zajištění stěžovatele je zákonné. Žalovaná vycházela z toho, že jí není znám žádný (míněno aktuální) rozsudek krajského soudu, Nejvyššího správního soudu nebo soudu jiného členského státu Evropské unie, případně jakékoliv konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že řecký azylový systém vykazuje systémové nedostatky, a že Komise vydala dne 8. 12. 2016 doporučení, z něhož vyplývá, že řecký azylový systém se zlepšil a členské státy Evropské unie mohou při splnění určitých podmínek (žadatel vstoupil na území Řecka na vnější hranici po 15. 3. 2017 a není zranitelnou osobou) předávat žadatele o mezinárodní ochranu zpět do Řecka; stěžovatel přitom podle žalované tyto podmínky naplnil. Žalovaná k tomu také uvedla, že předání do Řecka bylo již v rámci tzv. dublinských řízení u jiných žadatelů provedeno. Žalovaná rovněž v reakci na stěžovatelovo tvrzení o tom, že mu v Řecku hrozí trestní stíhání za padělání dokladů, v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázala na to, že Řecko je členem Evropské unie, kde jsou dodržovány národní právní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, a zároveň je zde umožněna činnost právnických osob, které dohlíží na dodržování těchto předpisů.

[27] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016 – 24, a také na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku ze dne 21. 1. 2011, na podkladě kterých uvádí, že ještě v nedávné době bylo předání žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka zcela nemyslitelné, zdůrazňuje kasační soud, že od vydání těchto rozhodnutí došlo k příznivému vývoji v řeckém azylovém systému, tj. ke změně situace, z níž soudy v uvedených rozhodnutích vycházely. Ostatně Komise ve svém doporučení, na které

stěžovatel sám poukazuje, konkrétně uvádí, že *„Řecko [...] dosáhlo významného pokroku při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur pro zajištění řádně fungujícího azylového systému, a jakmile budou odstraněny všechny zbývající nedostatky, zejména pokud jde o podmínky přijímání zranitelných osob včetně nezletilých osob bez doprovodu a zacházení s nimi, dá se v blízké budoucnosti očekávat, že azylový systém bude plně funkční.“*

[28] Stěžovatel také v kasační stížnosti na podkladě zmíněného doporučení žalované vytýká, že měla jeho obsah vyhodnotit a na jeho základě zvážit realizovatelnost jeho předání do Řecka; stěžovatel tím zřejmě odkazuje na bod 34 tohoto doporučení, v němž Komise uvádí, že *„je vhodné doporučit, aby obnovení přemísťování probíhalo postupně a na základě individuálních záruk s přihlédnutím ke kapacitám pro přijímání a vyřizování žádostí v souladu s příslušnými právními předpisy EU a s ohledem na stávající nevhodné zacházení s určitými kategoriemi osob, zejména zranitelnými žadateli včetně nezletilých osob bez doprovodu.“* K tomu Nejvyšší správní soud pouze opakuje již výše zmíněné, že žalovaná v rámci řízení o zajištění stěžovatele pouze předběžně posuzovala, zda je jeho předání alespoň potenciálně možné. Podrobnější zjišťování situace v Řecku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přínáleží Ministerstvu vnitra, které je následně oprávněno rozhodnout o tom, zda k předání dojde, či nikoliv.

[29] Stěžovatel konečně v kasační stížnosti namítá i to, že žalovanou byla bagatelizována skutečnost, že mu v Řecku hrozí trestní stíhání, neboť podle něj řecký azylový systém velmi pravděpodobně znevýhodňuje trestně stíhané žadatele o mezinárodní ochranu, respektive k nim přistupuje jiným způsobem. Nejvyšší správní soud z napadeného rozhodnutí nedovodil, že by uvedená skutečnost byla žalovanou bagatelizována. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na obavu stěžovatele, vyjádřenou pouze jednou obecnou větou (viz Úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 28. 1. 2019), reagovala přiměřeně obecným ujištěním, že Řecko je členským státem Evropské unie, kde jsou dodržovány národní předpisy i mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, a zároveň je tam umožněna činnost organizací, které na dodržování těchto předpisů dohlížejí. Stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti k uvedenému netvrdil a ty se nepodávají ani z obsahu správního spisu. Nadto kasační soud zdůrazňuje, že stěžovatelovo tvrzení, že mu v Řecku hrozí trestní stíhání za padělání dokladů, není skutečností, která by měla vliv na posouzení existence systémových nedostatků řeckého azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III v rámci řízení o jeho zajištění. Právě uvedené platí i o tvrzení stěžovatele, že žalovaná měla v napadeném rozhodnutí z důvodu jeho turecké národnosti přihlédnout k *„všeobecně známé turecko-řecké animozitě.“* Ostatně ani sám stěžovatel nekonkretizoval, jak tyto skutečnosti souvisejí s jím tvrzenou existencí systémových nedostatků řeckého azylového systému, tím spíše pak s jeho zajištěním, jehož se týká nynější soudní přezkum.

[30] Na základě shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaná správně vyhodnotila předání stěžovatele do Řecka jako potenciálně možné a shledala, že byly naplněny podmínky pro jeho zajištění za účelem předání do Řecka podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Nepochybil proto ani krajský soud, který závěrům žalované v napadeném rozsudku přisvědčil.

pokračování

VI.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky důvodnými, proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, jejich náhrada se jí tudíž nepřiznává.

[33] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ustanoven zástupcem pro řízení Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování v takovém případě hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu kasační stížnosti ve výši 3.100 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů s tímto úkonem související ve výši ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, částka nákladů řízení se tudíž zvyšuje o tuto daň ve výši 714 Kč (tj. 21 % z částky 3.400 Kč). Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4.114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu